

III

(Akty przygotowawcze)

KOMITET REGIONÓW

97. SESJA PLENARNA W DNIACH 8–10 PAŹDZIERNIKA 2012 R.

Opinia Komitetu Regionów „Nowe wieloletnie ramy finansowe na okres po roku 2013”

(2012/C 391/07)

KOMITET REGIONÓW

- Ostrzega przed wszelkimi zamiarami odłożenia porozumienia w sprawie wieloletnich ram finansowych na okres późniejszy niż początek 2013 r.
- Podkreśla, że bardzo istotna część inwestycji publicznych w państwach członkowskich uzależniona jest od funduszy strukturalnych, i przypomina o zobowiązaniach podjętych przez państwa członkowskie w ramach paktu na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, zawartego podczas posiedzenia Rady Europejskiej w dniach 28–29 czerwca 2012 r.
- Na podstawie zaktualizowanego wniosku legislacyjnego Komisji z 6 lipca 2012 r. popiera stanowisko zajmowane przez Parlament Europejski, że absolutnym minimum jest to, by przyszły budżet stanowił kwotę 1,14 % DNB UE z uwzględnieniem przystąpienia Chorwacji do UE.
- Wyraża ubolewanie, że przeważająca większość tematów objętych schematem negocjacyjnym Rady, w tym wszelkie formy uwarunkowań makroekonomicznych, to zagadnienia, które powinny zostać przyjęte w ramach procedury współdecyzji, a nie zgody.
- Wyraża ubolewanie, że metoda podziału alokacji krajowych i stopy ograniczenia w dziedzinie polityki spójności i rozwoju obszarów wiejskich zostały włączone do schematu negocjacyjnego Rady. Uważa, że chodzi tu o obszar objęty procedurą współdecyzji oraz o dziedzinę obligatoryjnej konsultacji z KR-em, w związku z czym zastrzega sobie możliwość wniesienia skargi do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, jeżeli Komisja Europejska nie przedstawi wniosku legislacyjnego, na temat którego KR mógłby wyrazić opinię.
- Przyjmuje z zadowoleniem obecną metodę negocjacji w Radzie, która prowadzi do tego, że kwestię wydatków i zasobów w schemacie negocjacyjnym omawia się wspólnie, i wyraża ponownie swe poparcie dla dwóch nowych zasobów własnych zaproponowanych przez Komisję: opartych na podatku VAT i na nowym podatku od transakcji finansowych.
- W pełni popiera propozycję Rady dotyczącą przekształcenia polityki spójności w poddział zamiast w podpułap i przypomina swój postulat zwiększenia budżetów przeznaczonych na politykę spójności (na co najmniej takim samym poziomie, jak w okresie 2007–2013). Przypomina swe poparcie dla propozycji stworzenia nowej kategorii tzw. regionów w okresie przejściowym.
- Przyjmuje z zadowoleniem propozycję Rady dotyczącą włączenia programów Galileo, ITER i GMES do działu 1 oraz przypomina swój postulat, by Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG) został również włączony do wieloletnich ram finansowych.

Sprawozdawca generalny	Mercedes BRESSO (IT/PSE), członkini rady regionu Piemont
Dokumenty źródłowe	Zmieniony wniosek dotyczący rozporządzenia Rady określającego wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020
	COM(2012) 388 final
	Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie programu uproszczenia wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020
	COM(2012) 42 final

I. ZALECENIA POLITYCZNE

KOMITET REGIONÓW

1. Przyjmuje do wiadomości fakt, że 6 lipca 2012 r. Komisja opublikowała zmieniony wniosek dotyczący rozporządzenia Rady określającego wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020, który uwzględnia przystąpienie do UE Chorwacji oraz obliczenia na podstawie najnowszych danych statystycznych (2007–2009).

2. Pozytywnie ocenia przyjęcie 13 czerwca 2012 r. na sesji plenarnej Parlamentu Europejskiego rezolucji w sprawie wieloletnich ram finansowych oraz środków własnych, a także nacisk położony na fakt, że budżet UE ma w 94 % charakter inwestycyjny oraz proporcjonalnie bardzo niski poziom wydatków administracyjnych. Podkreśla efekt mnożnikowy i efekt dźwigni inwestycji dokonywanych za pomocą współfinansowania prywatnego i publicznego na szczeblu lokalnym, regionalnym i krajowym i akcentuje niezastąpioną rolę budżetu UE jako stabilnego i wieloletniego zasobu publicznego mającego wesprzeć wzrost gospodarczy i zatrudnienie.

Toczące się negocjacje międzyinstytucjonalne

3. Wyraża duże zaniepokojenie obecnym przebiegiem negocjacji w Radzie w sprawie całkowitej kwoty wieloletnich ram finansowych, a także charakteru polityki i zasobów, który może zagrozić utrzymaniu funduszy dla trzech kategorii regionów określonych w ramach polityki spójności. Dlatego też wyraża nadzieję, że do nadzwyczajnego szczytu UE w dniach 22–23 listopada 2012 r. uda się osiągnąć pozytywny wynik negocjacji, co pozwoli wypracować porozumienie między dwoma współprawodawcami, a także uniknąć opóźnienia niekorzystnego dla Unii Europejskiej oraz bezzwłocznie wprowadzić w życie strategię „Europa 2020” na rzecz inteligentnego i zrównoważonego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu.

4. Podkreśla w związku z tym widoczną niespójność między zobowiązaniami podjętymi przez państwa członkowskie w ramach paktu na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, zawartego podczas posiedzenia Rady Europejskiej w dniach 28–29 czerwca 2012 r., a niektórymi stanowiskami wyrażonymi podczas negocjacji.

5. Przypomina, że poważny kryzys gospodarczy i społeczny dotyczący UE sprawia, że szczególnie pilne jest rozpoczęcie

programowania w 2014 r., które jako jedyne może umożliwić wkład z funduszy europejskich niezbędny do realizacji inwestycji w państwach członkowskich, regionach i miastach.

6. Podkreśla, że budżet UE zmniejsza się w stosunku do budżetów krajowych, podczas gdy zwiększyły się kompetencje i zadania powierzone UE na mocy traktatu lizbońskiego, zwłaszcza w zakresie działań zewnętrznych (art. 27 ust. 3 TUE), zmiany klimatu (art. 191 TFUE), energii (art. 194 TFUE), sportu (art. 165 TFUE), przestrzeni kosmicznej (art. 189 TFUE), turystyki (art. 195 TFUE) i ochrony ludności (art. 196 TFUE).

7. Podkreśla, że bardzo istotna część inwestycji publicznych w państwach członkowskich uzależniona jest od funduszy strukturalnych, które w 13 państwach członkowskich stanowią ponad 30 %, a w 6 państwach członkowskich ponad 60 % inwestycji publicznych.

8. Przypomina, że traktaty (art. 312 TFUE) zawierają postanowienia szczegółowe na wypadek nieprzyjęcia wieloletnich ram finansowych, zanim wygaśnie, z końcem 2013 r., podstawa prawna wszystkich wieloletnich programów wydatków UE, z wyjątkiem pierwszego filaru wspólnej polityki rolnej (WPR). Podkreśla, że wśród szczegółowych ustaleń traktatowych widnieje legalny obowiązek kontynuowania negocjacji przez organy władzy budżetowej. Zwraca jednak uwagę na fakt, iż zarówno przyjęcie nowych programów sektorowych bez rozporządzenia dotyczącego wieloletnich ram finansowych, jak i przedłużenie okresu trwania obecnych programów byłyby rozwiązaniami nadzwyczaj skomplikowanymi.

9. Ostrzega zatem przed wszelkimi zamiarami odłożenia porozumienia w sprawie wieloletnich ram finansowych na okres późniejszy niż początek 2013 r., gdyż uniemożliwiłoby to programowanie i alokację funduszy objętych wspólnymi ramami strategicznymi po 2014 r. i, co za tym idzie, miałyby negatywny wpływ na europejską spójność gospodarczą, społeczną i terytorialną. Uważa, że odłożenie porozumienia w sprawie wieloletnich ram finansowych na okres późniejszy niż początek 2013 r. zagroziłoby okresowi programowania 2014–2020 przewidzianemu przez Komisję, Parlament Europejski i Radę oraz wymagałoby m.in. ponownego rozważenia zalecanego początkowo przez KR rozwiązania polegającego na przyjęciu programowania na okres 5+5 lat z uwzględnieniem trwającego rok lub dwa okresu przejściowego.

10. Kolejny raz powtarza swe poprzednie stanowisko i twierdzi, że jeśli UE chce osiągnąć kluczowe cele nakreślone w strategii „Europa 2020” i zgodnie z potrzebami poszczególnych gmin i regionów, musi dysponować wiarygodnym budżetem wynoszącym przynajmniej 1 % unijnego DNB. Przypomina, że Rada w 2000 r. ustanowiła pułap zasobów własnych na poziomie 1,29 % DNB, jeśli chodzi o środki na zobowiązania, i na poziomie 1,23 %, jeśli chodzi o środki na pokrycie płatności. Podkreśla, że od tamtego czasu przepaść między pułapem zasobów własnych w porównaniu do pułapów ustanowionych w wieloletnich ramach finansowych stale się powiększa i osiągnęła średnio poziom 25 %. Bierze pod uwagę fakt, że wieloletnie ramy finansowe wyznaczają jedynie maksymalne poziomy wydatków, podczas gdy budżet UE zawsze pozostawał dużo poniżej tych poziomów zarówno w odniesieniu do zobowiązań, jak i do pokrycia płatności. Dlatego KR, na podstawie zaktualizowanego wniosku legislacyjnego Komisji z 6 lipca 2012 r. popiera stanowisko zajmowane przez Parlament Europejski, że absolutnym minimum jest to, by przysły budżet stanowił kwotę 1,14 % DNB UE z uwzględnieniem przystąpienia Chorwacji do UE.

11. Wyraża zadowolenie, że w schemacie negocjacyjnym z 18 września 2012 r. usunięto propozycję zakończenia programu pomocy żywnościowej dla najuboższych. Ubolewa jednak nad niejasnościami wokół kwestii jego finansowania i przypomina, iż opowiada się za jego utrzymaniem w ramach działu 2 wieloletnich ram finansowych.

12. Pozytywnie odnosi się do niektórych aspektów ujętych w dokumencie roboczym prezydencji cypryjskiej (z 30 sierpnia 2012 r.), niemniej ma zastrzeżenia dotyczące zwłaszcza rozpatrywanych wniosków w sprawie polityki spójności, szczególnie zaś, jeśli chodzi o kryteria kwalifikowalności, zakres i przedmiot tzw. „sieci bezpieczeństwa” dla regionów i państw członkowskich, i odrzuca niewspółmierne dostosowania dla regionów w okresie przejściowym i lepiej rozwiniętych regionów.

Dziedziny objęte procedurą współdecyzji

13. Wyraża ubolewanie, że przeważająca większość tematów objętych schematem negocjacyjnym Rady (wersja z 19 czerwca 2012 r.), a zwłaszcza punkty 21–47 i 53–78, to zagadnienia, które powinny zostać przyjęte w ramach procedury współdecyzji, a nie zgody, i podkreśla, że PE powinien w pełni uczestniczyć w bieżących negocjacjach.

14. Wyraża ubolewanie, że metoda podziału alokacji krajowych i stopy ograniczenia w dziedzinie polityki spójności i rozwoju obszarów wiejskich zostały włączone do schematu negocjacyjnego Rady (punkty 30–45), lecz nie uwzględniono ich w projekcie rozporządzenia zawierającym wspólne przepisy dotyczące pięciu funduszy objętych wspólnymi ramami strategicznymi. Wyraża ponadto zdziwienie, że pkt 35 schematu negocjacyjnego z 18 września 2012 r. przyznaje celom strategii „Europa 2020” rolę w podziale funduszy strukturalnych pomiędzy państwa członkowskie. Rodzi to pytanie, czy cele te rzeczywiście odpowiadają potrzebom rozwojowym regionów, a także budzi poważne wątpliwości odnośnie do zarządzania i metodologii, tym bardziej, że ta rola w podziale środków z pewnością nie została przewidziana w chwili ustalania wspomnianych celów w 2010 r.

15. Uważa, że zgodnie z art. 177 TFUE nie chodzi wyłącznie o obszar objęty procedurą współdecyzji, lecz również o dziedzinę obligatoryjnej konsultacji z KR-em, w związku z czym w imię obrony swych prerogatyw określonych w art. 263 ust. 3 TFUE KR będzie nadal śledził sytuację prawną w tym względzie i zastrzega sobie możliwość wniesienia skargi do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, jeżeli Komisja Europejska nie przedstawi wniosku legislacyjnego, na temat którego KR mógłby wyrazić opinię.

16. W nawiązaniu do swych opinii przyjętych od początku 2012 r. w sprawie różnych wniosków ustawodawczych Komisji Europejskiej:

a) Co się tyczy podziału 1b i funduszy objętych zakresem wspólnych ram strategicznych, przypomina swe poparcie dla propozycji stworzenia nowej kategorii tzw. regionów w okresie przejściowym oraz konieczności zwrócenia uwagi na szczególną i nieporównywalną sytuację regionów najbardziej oddalonych, jeśli chodzi o dostęp do finansowania, zgodnie z art. 349 TFUE (pkt 25 schematu negocjacyjnego); dla progę 300 km w odniesieniu do europejskiej współpracy terytorialnej, z wyłączeniem regionów najbardziej oddalonych, w odniesieniu do których kryterium związane z odległością nie ma zastosowania (pkt 27 *ibid*); dla stworzenia siatki bezpieczeństwa dla regionów, które nie będą już objęte celem konwergencji, zapewniającej co najmniej dwie trzecie środków przydzielonych im na lata 2007–2013 (pkt 44 *ibid*); dla propozycji Komisji Europejskiej dotyczących stawki współfinansowania, oprócz 85-procentowego wzrostu środków na programy w ramach celu „Europejska współpraca terytorialna”, a także dla zwiększenia z 50 do 85 % stawki współfinansowania stosowanej we współpracy międzyregionalnej w regionach najbardziej oddalonych (pkt 46 *ibid*); dla utrzymania programu żywnościowego dla najuboższych w dziale 2 wspólnych ram strategicznych zamiast jego włączenia do zakresu działania Europejskiego Funduszu Społecznego w dziale 1 (pkt 48 *ibid*); dla podwyższenia stawki współfinansowania o 10 punktów procentowych dla państw członkowskich doświadczających tymczasowych trudności budżetowych (pkt 47 opcja a, *ibid*); dla stworzenia wspólnych ram strategicznych dla dwóch funduszy strukturalnych, Funduszu Spójności, EFRROW i EFMR (pkt 65 *ibid*); dla poziomu zaliczkowania wynoszącego 2 % w 2014 r., 3 % w 2015 r. i 3 % w 2016 r. (pkt 75 *ibid*); a także dla kwalifikowalności VAT-u niepodlegającego zwrotowi do wkładu z funduszy objętych zakresem wspólnych ram strategicznych (pkt 78 opcja c, *ibid*).

b) Jeżeli chodzi o dział 2, potwierdza swe poparcie dla szybszej konwergencji i dokładnego harmonogramu konwergencji między państwami członkowskimi (pkt 53 *ibid*); dla ograniczenia płatności bezpośrednich do 200 tys. EUR zamiast 300 tys. EUR, włączając w to ekologizację i stopniowe zmniejszanie pomocy począwszy od 100 tys., a nie 200 tys. EUR (pkt 54 *ibid*); dla 30-procentowego poziomu dla ekologizacji (pkt 56 *ibid*) oraz dla wariantu przesunięć budżetowych z pierwszego do drugiego filaru (pkt 57 *ibid*). Wyraża jednak sprzeciw wobec wszelkich przesunięć w odwrotnym kierunku, biorąc pod uwagę potrzebę przywrócenia równowagi budżetowej między dwoma filarami WPR (pkt 58 *ibid*), poparcie dla włączenia regionów w okresie przejściowym do rozporządzenia w sprawie rozwoju obszarów wiejskich (pkt 62 *ibid*) oraz sprzeciw wobec wysuniętej propozycji tworzenia nowej rezerwy na wypadek kryzysów w sektorze rolniczym (pkt 64 *ibid*).

17. W odniesieniu do funduszy przeznaczonych na cel dotyczący europejskiej współpracy terytorialnej przypomina swą propozycję, by fundusze te były rozdzielane na programy współpracy, a nie na państwa członkowskie. Wzywa w związku z tym do zmiany pkt 40 schematu negocjacyjnego z 18 września 2012 r., tym bardziej, że – jeśli wziąć pod uwagę obecny stan negocjacji – podział funduszy między współpracą transgraniczną a ponadnarodową prowadzi do traktowania współpracy międzyregionalnej w sposób całkowicie podrzędny w stosunku do tych dwóch rodzajów współpracy.

18. Popiera propozycję powszechniejszego stosowania pożyczek, a nie polegania głównie na bezwrotnych subwencjach, by pobudzać zaangażowanie beneficjentów. Uważa również, że kwoty zwrotu pożyczek powinny być następnie ponownie udostępniane za pomocą mechanizmów funduszy obrotowych.

Nowe zasoby własne

19. Przypomina swój postulat przeprowadzenia reformy obecnego systemu zasobów własnych jako sposobu na ograniczenie bezpośredniego wkładu państw członkowskich do budżetu UE i zwiększanie zasobów własnych UE na potrzeby przyszłych wyzwań⁽¹⁾, a także ustosunkowanie się do konieczności zlikwidowania korekt finansowych i wyłączeń. Tak jak zadeklarował Parlament Europejski, uważa zatem, że w trosce o przejrzystość, równowagę i stabilność nowe wieloletnie ramy finansowe powinny się bezwzględnie opierać na porozumieniu w sprawie nowych zasobów własnych.

20. Przyjmuje z zadowoleniem obecną metodę negocjacji w Radzie, która prowadzi do tego, że kwestię wydatków i zasobów w schemacie negocjacyjnym omawia się wspólnie, i wyraża ponownie swe poparcie dla dwóch nowych zasobów własnych zaproponowanych przez Komisję: opartych na podatku VAT i na nowym podatku od transakcji finansowych.

21. W związku z tym apeluje do niektórych państw członkowskich, by nie działały na niekorzyść swych obywateli, przedsięwzięcia oraz władz lokalnych i regionalnych, odmawiając zobowiązania się do wprowadzenia nowego podatku od transakcji finansowych, gdyż taka odmowa doprowadzi do ustanowienia wzmocnionej współpracy i do stworzenia Europy budżetowej dwóch prędkości.

22. Uważa, że z prawnego punktu widzenia podatek od transakcji finansowych we wzmocnionej współpracy może służyć za podstawę nowego zasobu własnego UE i że kraje uczestniczące mogą przenieść do budżetu UE część pobranych dochodów. Przeniesienie to powinno niemniej zmniejszyć ich wkład do budżetu oparty na DNB, nie wpływając na zasady stosujące się do obliczania wkładu krajów nieuczestniczących.

23. Ponawia swe poparcie dla uproszczenia niezmiernie złożonego systemu rabatów i środków korygujących oraz dla zastąpienia obecnego systemu rabatów ogólnym mechanizmem korygującym.

⁽¹⁾ Punkt 65 opinii Komitetu Regionów „Nowe wieloletnie ramy finansowe po roku 2013” przyjętej na 93. sesji plenarnej w dniach 14-15 grudnia 2011 r.

Uwarunkowania makroekonomiczne

24. Wyraża zdziwienie, że tzw. zmiana „techniczna” rozporządzenia Rady wprowadzona przez Komisję Europejską zawiera tak zasadniczy element jak rozszerzenie uwarunkowań makroekonomicznych samego Funduszu Spójności na wszystkie pięć funduszy objętych wspólnymi ramami strategicznymi (zob. art. 8 zmienionego projektu rozporządzenia).

25. Ponawia swój jednoznaczny i zdecydowany sprzeciw wobec wszelkich form uwarunkowań makroekonomicznych i uważa, że wariant ich rozszerzenia na wszystkie działy w budżecie, postulowany przez niektóre państwa członkowskie, nie jest odpowiedni.

26. Przypomina, że chodzi o obszar objęty procedurą współdecyzji, w sprawie którego należy podjąć decyzję w ramach rozporządzenia zawierającego wspólne przepisy regulujące pięć funduszy objętych wspólnymi ramami strategicznymi.

Struktura, czas obowiązywania i elastyczność wieloletnich ram finansowych

27. W pełni popiera propozycję Rady dotyczącą przekształcenia polityki spójności w poddział zamiast podpułapu, lecz nalega, by instrument „Łącząc Europę” nie został włączony do tego poddziału, zważywszy na jego odmienny charakter. Ponownie wyraża ubolewanie, że nie wykorzystano okazji do zebrania w jednym dziale całego finansowania UE na rzecz rozwoju terytorialnego (tzn. pięciu funduszy należących do wspólnych ram strategicznych).

28. Ponawia swój apel o elastyczność w ramach każdego z działów i o utworzenie rezerwy elastyczności w celu pozyskania niewykorzystanych w połowie okresu środków lub marginesów zamiast oddania ich państwom członkowskim i uważa, że taka rezerwa elastyczności mogłaby służyć m.in. za narzędzie do interwencji makroekonomicznych i finansowych pozwalających uprzedzać w Unii Europejskiej wstrząsy asymetryczne.

29. Ponownie podkreśla, że omawiany wniosek przewiduje w 2016 r. ocenę wdrażania wieloletnich ram finansowych, i stwierdza, że zamiast tego w 2017 r. należy przeprowadzić wszechstronny przegląd śródkresowy (którego częścią byłaby proponowana ocena).

Ograniczanie zobowiązań i płatności

30. Jeżeli chodzi o główne poddziały wieloletnich ram finansowych, przypomina:

- a) swe poparcie dla propozycji Komisji Europejskiej dotyczących instrumentu „Łącząc Europę” (50 mld EUR), programu „Horyzont 2020” (80 mld EUR), dwóch pierwszych filarów WPR (372 mld EUR po cenach stałych), programu „Kreatywna Europa” (1,6 mld EUR) oraz instrumentów finansowania działań zewnętrznych UE (70 mld EUR);

b) swój postulat zwiększenia budżetów przeznaczonych na politykę spójności (tak by w ujęciu realnym ich poziom był co najmniej taki sam jak w perspektywach finansowych na lata 2007–2013), na Europejski Fundusz Morski i Rybacki (EFMR) oraz program LIFE, a także swój apel o przywrócenie równowagi budżetowej między dwoma filarami WPR na rzecz rozwoju obszarów wiejskich.

Programy poza wieloletnimi ramami finansowymi

31. Przypomina swój postulat, by Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG) został utrzymany i włączony do wieloletnich ram finansowych, lecz – podobnie jak Parlament Europejski – nalega, by ze względu na trudności w programowaniu jego wykorzystania, należy go uwzględnić w budżecie w wysokości przekraczającej pułap odnośnej pozycji. Podobnie sprzeciwia się rozszerzeniu zakresu jego zastosowania na rekompensowanie skutków dwustronnych lub wielostronnych umów handlowych dla działalności rolnej (pkt 95 *ibid*).

32. Przyjmuje z zadowoleniem propozycję Rady dotyczącą włączenia programów Galileo, ITER i GMES do działu 1 wieloletnich ram finansowych (załącznik I, *ibid*), zgodnie ze swym postulatem zawartym w opinii w sprawie nowych wieloletnich ram finansowych po roku 2013.

33. Nalega, by do wieloletnich ram finansowych przeniesiono również kwoty odpowiadające wyżej wspomnianym mechanizmom rezerwowym.

Program uproszczenia

34. Uważa, że nie znaleziono jeszcze zadowalającego rozwiązania kwestii lepszej jakości wydatków, promowanej zarówno przez państwa członkowskie, jak i Parlament

Europejski, gdyż przekłada się ona tylko na nowe procedury kontroli i audytu, większą złożoność procedur, nadmierny nacisk na wyniki i absorpcję ilościową ze szkodą dla jakości strategii i prowadzi ostatecznie do rosnącej centralizacji, która stawia niższe szczeble sprawowania rządów w gorszej sytuacji od szczebli wyższych.

35. Pragnie, by komunikat w sprawie jakości wydatków zapowiedziany przez Komisję umożliwił zróżnicowanie księgowania wydatków publicznych na inwestycje w ramach paktu stabilności i wzrostu.

36. Sprzeciwia się nadmiernemu wykorzystaniu aktów delegowanych przez Komisję, na przykład tych zaproponowanych we wspólnych ramach strategicznych w odniesieniu do orientacyjnego wykazu działań, gdyż doprowadzi to do wykluczenia KR-u z europejskiej procedury konsultacyjnej i decyzyjnej, nawet w dziedzinach istotnych dla samorządów terytorialnych.

37. Całkowicie zgadza się natomiast z Komisją, że uproszczenie na poziomie UE nie będzie w pełni skuteczne, jeżeli nie będą mu towarzyszyć równoległe wysiłki na szczeblu krajowym i niższym niż krajowy. Jednocześnie podkreśla, że największe wysiłki należy podjąć na szczeblu krajowym.

38. Przyjmuje z zadowoleniem racjonalizację programów zaproponowaną w wieloletnich ramach finansowych, a zwłaszcza zmniejszenie liczby proponowanych programów finansowych oraz pogrupowanie programów i podprogramów w wielu dziedzinach.

39. Opowiada się za większym zaangażowaniem Europejskiego Banku Inwestycyjnego w realizację projektów finansowanych w ramach funduszy strukturalnych.

II. ZALECANE POPRAWKI

Poprawka 1

COM(2012) 388 final

Motyw 3

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Instrumenty szczególne, rezerwa na pomoc nadzwyczajną, Fundusz Solidarności Unii Europejskiej, instrument elastyczności, Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji, rezerwa na wypadek kryzysów w sektorze rolniczym oraz margines na nieprzewidziane wydatki są niezbędne, by umożliwić Unii reakcję na określone nieprzewidziane okoliczności lub aby umożliwić finansowanie wyraźnie określonych wydatków, których nie można byłoby sfinansować w ramach pułapów dostępnych dla jednego lub kilku działów określonych w ramach finansowych. Konieczne jest zatem wprowadzenie szczegółowych przepisów umożliwiających zapisanie w budżecie środków na zobowiązania poza i ponad pułapami określonymi w ramach finansowych, jeżeli istnieje konieczność wykorzystania instrumentów szczególnych.</p>	<p>Instrumenty szczególne, rezerwa na pomoc nadzwyczajną, Fundusz Solidarności Unii Europejskiej, instrument elastyczności, Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji, rezerwa na wypadek kryzysów w sektorze rolniczym oraz margines na nieprzewidziane wydatki są niezbędne, by umożliwić Unii reakcję na określone nieprzewidziane okoliczności lub aby umożliwić finansowanie wyraźnie określonych wydatków, których nie można byłoby sfinansować w ramach pułapów dostępnych dla jednego lub kilku działów określonych w ramach finansowych. Konieczne jest zatem wprowadzenie szczegółowych przepisów umożliwiających zapisanie w budżecie środków na zobowiązania poza i ponad pułapami określonymi w ramach finansowych, jeżeli istnieje konieczność wykorzystania instrumentów szczególnych.</p>

Uzasadnienie

Zważywszy, że EFG powinien zostać włączony do wieloletnich ram finansowych, a stworzenie rezerwy na wypadek kryzysów w sektorze rolniczym powinno zostać zaniechane na rzecz prawdziwego rozporządzenia, te dwa instrumenty finansowe należy usunąć z listy.

Poprawka 2

COM(2012) 388 final

Artykuł 8

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>W przypadku zniesienia wstrzymanych zobowiązań budżetowych dotyczących Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego, w kontekście uwarunkowań makroekonomicznych związanych z koordynacją polityki gospodarczej państw członkowskich Rada, zgodnie z postanowieniami Traktatu i odnośnym aktem podstawowym, podejmuje decyzję o przeniesieniu wstrzymanych zobowiązań na kolejne lata. Wstrzymane zobowiązania z roku n nie mogą być ponownie ujmowane w budżecie później niż w roku n+2.</p>	<p>W przypadku zniesienia wstrzymanych zobowiązań budżetowych dotyczących Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego, w kontekście uwarunkowań makroekonomicznych związanych z koordynacją polityki gospodarczej państw członkowskich Rada, zgodnie z postanowieniami Traktatu i odnośnym aktem podstawowym, podejmuje decyzję o przeniesieniu wstrzymanych zobowiązań na kolejne lata. Wstrzymane zobowiązania z roku n nie mogą być ponownie ujmowane w budżecie później niż w roku n+2.</p>

Uzasadnienie

Postanowienia dotyczące uwarunkowań makroekonomicznych powinny nadal dotyczyć wyłącznie Funduszu Spójności, tak jak było na samym początku.

Bruksela, 9 października 2012 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Ramón Luis VALCÁRCEL SISO